

Susan Mallery
A karácsonyi vendég

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2022 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A mű eredeti címe: *The Christmas Wedding Guest*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-924-2

• *Borítókép:* Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

SUSAN MALLERY

A KARÁCSONYI
VENDÉG

– Ez egy porszívó – mondta csodálkozva Reggie Somerville, aki hiába próbálta leplezni az elképedését. – Újra feltaláltad a porszívót?

Gizmo rábámult, a sértődöttsége nyilvánvaló volt, még a vastag szemüvege ellenére is.

– Ez egy intelligens porszívó.

– Szerintem azt is feltalálták már. Tudod, vannak azok a kis kerek szerkentyűk, amelyek maguktól cirkálnak ide-oda a lakásban.

– Azok nem intelligensek, csak átlagosak. Az enyém viszont valóban intelligens.

Reggie erre nem vett volna mérget. Gizmo egészen másképp gondolkodott, mint az átlagemberek. Az ötletei rendkívüliek voltak, a kivitelezés azonban nem mindig sikerült megfelelően.

Reggie már vagy ezerszer elmagyarázta neki, de a férfi sehogy sem akarta megérteni, hogy egy alapvető háztartási gép működtetése nem igényelhet programozói ismereteket.

Szemügyre vette a porszívó háromszög alakú fejét. Az élénklila burkolat tetszett neki, és az is, hogy tudott önállóan vándorolni a lakásban, de akár hagyományos botporszívóként is lehetett használni, ha arra volt igény. A körülbelül tizennyolc oldalas használati utasítást viszont riasztónak találta, de majd átnézi, és kiderül, van-e baj vele.

Ha a próba jól sikerül, Gizmóval megbeszéljük, mi legyen a következő lépés, beleértve Reggie dizájnjavaslatait is. Amint ezeket megvalósítják, elkezdhetik a legújabb találmánybétatesztelését. Addig is Reggie sokat fog porszívózni.

– Pár hét múlva elküldöm a jelentésemet – ígérte.

Gizmo, egy vékony, sápadt, húszéves fiatalember, aki a családjával élt Seattle-től északra, halvány mosollyal ajándékozta meg.

– Január elsejéig nálad maradhat a gép. Mostanában úgylis a ház karácsonyi dekorációjával leszek elfoglalva. Halloween után kezdjük el a díszítést, és idén komoly változásokat tervezek. Kijavítottam néhány tavalyi hibát, így a mozgó állatfigurák sokkal valóságosabbnak tűnnek. Rengeteg időbe telik, de a nagymamám teljesen odavan az eredménytől.

– Jól hangzik.

– December huszadikáig biztosan elkészülünk. Gyere el karácsony előtt! El fogsz ájulni.

– Alig várom! – mondta Reggie nevetve.

Még néhány percig beszélgetett Gizmóval, majd kikísérte a fiút az otthoni irodájából. Amikor az ajtó becsukódott az ügyfél mögött, Belle, a hatvankilós német dog kidugta hatalmas fejét az íróasztal mögül.

– Nem köszöntél el Gizmótól – jegyezte meg Reggie. – Azt hittem, kedveled őt.

Belle a szőnyeg közepén trónoló lila porszívóra nézett, jelezve, hogy ott azt a valamit meglehetősen félelmetesnek találja.

– Nem fog bántani – mondta neki Reggie. – Még csak be sincs kapcsolva.

Belle összehúzta a szemöldökét, mintha kételkedne az állítás valóságtartalmában. Reggie igyekezett nem mosolyogni. Belle mély torokhangot hallatott, mintha Gizmo utolsó találmányára akarná emlékeztetni a gazdáját.

– Igen, emlékszem, mi történt a kutyasétáltató robottal – ismerte el Reggie.

A robusztus, furcsa külsejű robot elég jól indult, szépen sétáltatta a gyanakvó Belle-t Reggie kis udvarán.

Sajnos, úgy tíz perc elteltével elromolhatott valami, mert a robot elkezdte kergetni a kutyalányt.

Belle, aki nem a legbátrabb teremtmény, betörte a szúnyoghálós ajtót, hogy elmeneküljön a támadó elől, és a nap hátralévő részében ki sem bújt Reggie íróasztala mögül.

Gizmót megviselte a kudarc, majdnem annyi vigasztalásra volt szüksége, mint a kutyának. Reggie nagyot sóhajtva arra gondolt, milyen fura is a munkája.

– Ezt most itt hagyom – mondta Belle-nek. – Ki van kapcsolva, úgylis bökdösheted az orroddal, és megszokhatod.

Belle hátrált két lépést az íróasztal felé, mintegy jelezve, hogy ehhez soha nem fog hozzászokni. A tekintetében szemrehányás csillogott: „Miért nem lehet neked rendes munkád, ami nem fenyegeti az egyetlen háziállatod életét?”

– Akár rá is ülhetnél – javasolta Reggie. – A robotporszívó körülbelül öt kilót nyom. Te több mint tízszer akkora vagy. Valószínűleg szét tudnád zúzni, mint egy bogarat.

A kutya sértődötten pislogott.

Reggie azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen.

– Nem a súlyodra tettem megjegyzést. Nagyon szép vagy, és sokkal soványabb, mint én.

Letelepedett a kanapéra, és megpaskolta a mellette lévő helyet. Belle mindössze három lépéssel odaért, majd felugrott, és teljes súlyával Reggie-nek támaszkodott. Sötétszürke szőréhez nagyon jól állt a puha, rózsaszínű pulóver, amelyet Reggie adott rá, hogy megvédje a novemberi nyirkos hidegtől. Reggie átkarolta a kutyáját, és elővette a telefonját a zsebéből. Egy gyors pillantás a kijelzőre elárulta neki, hogy lemaradt egy hívásról. Az anyja kereste.

Rossz érzések kerítették hatalmukba. Nem mintha nem szeretne volna a szüleit – szeretne őket, nagyon is. Jó emberek voltak, akik törődtek vele. De ragaszkodtak hozzá, hogy hazamenjen hálaadásra meg karácsonyra, és most nem jutott eszébe egyetlen indok sem, amiért visszautasíthatta volna a meghívást.

A tavalyi év más volt. Tavaly Seattle-ben maradt Belle társaságában, és inkább tűrte, mint élvezte az ünnepeket. Egészen szilveszterig gyászolt: sajnálta magát a szakítás és az azzal együtt járó megaláztatás miatt. Az történt ugyanis, hogy álmai hercege a hálaadást követő pénteken megkérte a kezét, szombatra rögtönzött ünnepi partit szervezett, majd vasárnap kirúgta.

Miután Reggie szinte minden ismerősével megosztotta a boldog hírt, és az összes barátnőjének megmutatta a gyönyörű eljegyzési gyűrűt, el kellett magyaráznia, hogy Jake meggondolta magát. Legalábbis feltételezte, hogy ez történt. A férfi szavai: „Sajnálom, ez mégsem fog menni. Vége van. Bocsáss meg!” nem sok támpontot adtak neki.

Megbántottan és szégyenkezve visszatért Seattle-be, és a munkába temetkezett. A történetek óta egyszer sem tért haza Wishing Tree-be, inkább magányosan nyalogatta a sebeit. Azzal hitegette magát, hogy már gyógyulófélben van, de tudta, hogy az igazság kevésbé hízelgő. Rejtőzködött, pedig itt volt az ideje, hogy túltegye magát ezen az egészen. Keményen dolgozott azon, hogy maga mögött hagyja Jake-et, és továbblépjen. Jövő héten hálaadás, és haza akart menni, mint minden évben. Már egyáltalán nem fájt a szíve a volt vőlegénye miatt. Túljutott rajta, és most itt volt az ideje, hogy ezt bebizonyítsa a szülővárosának... és talán saját magának is.

– Legalábbis ez a terv – mondta Reggie a kutyájának, majd hívást kezdeményezett.

– Szia, anya!

– Reggie! De jó, hogy visszahívtál! Óriási hírem van! Soha nem találnád ki... Ez egyszerűen csodálatos! Apád és én összeházasodunk!

Reggie pislogott párat.

– Hiszen már házasok vagytok. Jövő hónapban lesz a harmincötödik házassági évfordulótok. Gondoltam, tarthatnánk egy bulit vagy valami ilyesmit.

A nővérével pár hete már beszéltek erről.

Az anyja nevetett.

– Igazad van. Tényleg házasok vagyunk. De annak idején úgy keltünk egybe, hogy megszöktünk otthonról, és meg kell mondanom, mindig is sajnáltam, hogy nem volt nagy esküvőnk. Apád rámutatott, hogy az elmúlt harmincöt évben mindvégig emiatt bosszankodtam, és talán itt az ideje, hogy végre tegyünk is valamit. Úgy döntöttünk, hogy megújítjuk a házastársi fogadalmunkat, és aztán csapunk egy világraszóló lagzit. A karácsonyt megelőző szerdán.

– Lagzit? Úgy érted, megtartjátok a harmincöt évvel ezelőtt elmaradt nagy esküvőt?

– Igen. Fent az üdülőhelyen. Úgy terveztük, mindenkit meghívunk, de a szervezés kezd kicsúszni a kezünk közül. Reméltem, hogy tudsz segíteni.

– Az esküvőszervezésben?

– Igen, drágám. Jól érzed magad?

– Kicsit még szédülök a hírtől.

– Gondoltam, hogy meg fogsz lepődni, de annyira boldog vagyok! Hazajössz hálaadásra, ugye?

– Igen.

– Jó. Szóval arra gondoltam, hogy maradhatnál karácsonyig. Az alagsorban rengeteg hely van, ahol dolgozhatsz. Délelőtt elintézheted a dolgaidat, délután pedig segíthetnél nekem. Csak öt hétről lenne szó, Reggie. És szerencsére olyan munkád van, hogy bárholnan végezheted.

Bár ez technikailag igaz volt, Reggie-t nem hozta lázba a gondolat, hogy több mint egy hónapra a szüleihez költözzön.

– És mi lesz Belle-lel? – kérdezte, remélve, hogy a téma kibúvót kínál neki.

– Mi lenne? Hozd magaddal! Tudod, mennyire szeretjük.

– Igen, de halálosan fél Burttól.

– Ó, jól meglesznek együtt! Egy nagy móka lesz az egész, meglátod.

Reggie tartott tőle, hogy nem így lesz. Belle reszketett a félelemtől, valahányszor meglátta az apja tacsóját. Burt általában jó természetű eb volt, de Belle-t sosem kedvelte, és ideje nagy részét azzal töltötte, hogy utána szaladgált, és a bokáját harapdálta. Belle a maga részéről igyekezett kerülni a dakszlit, és ennek érdekében próbált a bútorok tetején járkálni, ám amikor a hatvan kilóját a kanapéről áttette a székre vagy a kisasztalra, az gyakran katasztrofális következményekkel járt.

– Azt akarom, hogy ő legyen a virágszóró lány – tette hozzá az anyja. – Ráadunk egy imádni való ruhát, és egy kosár rózsaszirmot kötünk a nyakába.

Reggie megsimogatta a kutyája hátát.

– Gyönyörű lenne, az biztos.

– Látod? Mondd, hogy hazajössz, és segítesz nekem az esküvőmön, Reggie! Szükségem van rád. Denának sok a dolga a suliban, és szörnyű reggeli rosszulletei vannak. Fogalmam sincs, miért, mert én mindkét terhességem idején jól voltam, de ő teljesen kikészült. Túl sokáig voltál távol. Ideje hazajönnöd.

Majdnem pontosan ezekkel a szavakkal biztatta Reggie is magát, csak azokhoz nem társult az esküvő miatti bűntudat.

– Anya... – kezdte, ám aztán sóhajtott egy nagyot, és lenyelte a mondat végét. Minek küzdenie az elkerülhetetlen ellen? Ha egyszer otthon lesz, örülni fog, hogy helyesen cselekedett. Ráadásul Wishing Tree karácsonykor tényleg csoda szép, a világon sehol máshol nem ilyen varázslatos az ünnep. – Persze, megyek. Jó úgy, ha holnapután indulunk Belle-lel?

– Hát persze! Tökéletes! Annyira boldog vagyok! – lelkesedett az anyja. – Köszönöm. Nagyon jól fogunk szórakozni. Eddig még nem esett hó. Kis szerencsével nem maradsz le az első hóesés tiszteletére rendezett buliról sem... Szóval, most, hogy tudom, itthon leszel az ünnepekre, még egy szívességet szeretnék kérni tőled.

Reggie felnyögött.

– Ó te jó ég!

– Nyugi, igazából semmiség az egész...

– Akkor most nem beszélünk róla.

– Jó, jó... Igazad van. Dena osztálya kötni fog az ünnepi jótékonysági akciójuk keretében, és alapesetben én segítenék nekik, de idén az esküvő miatt egyszerűen nincs rá időm. Reméltem, hogy el tudnád vállalni helyettem...

Reggie lehunyta a szemét.

– Anya... – kezdte, aztán megint elhallgatott, mert tudta, hogy végül úgymint igent fog mondani, akkor meg minek küzdenie a sors rendelése ellen?

A helyi általános iskola diákjai minden decemberben csatlakoztak egy vagy több jótékonysági projekthez. Amióta Dena, Reggie nővére tanítani kezdett, a család is bekapcsolódott az iskola életébe. Az elmúlt néhány évben Reggie anyukája volt a felelős ezért a projektért, ő szerezte be a kellékeket, és szervezte meg a diákok munkáját.

– Ezért nem járok haza mostanában – mutatott rá Reggie.

– Nem, nem ezért. Azért nem jársz haza, mert Jake Crane túl ostoba volt ahhoz, hogy rájöjjön,

megütötte veled a főnyereményt. Remélem, élete hátralévő részét azzal tölti, hogy sír-rí az elhamarkodott döntése miatt, és közben a rút és nagyon fájdalmas kiütéseit vakargatja.

– Menj már, anya!

Az anyja felnevetett.

– Legalább nem mondhatod, hogy nem támogatlak.

– Sosem mondanék ilyet. – Reggie elmosolyodott. – Rendben, akkor én leszek a kötés királynő.

– Csodálatos! Elküldöm neked e-mailben az információkat, amikre szükséged lesz. Remekül fogod érezni magad a gyerekekkel. Addig is gondolkodj a vendégeknek szánt ajándékokon. Valami olyasmit szeretnék, amit mi magunk készítünk, így lesz igazán különleges. Festhetnénk poháralátéteket, vagy készíthetnénk szappant. Mindig is meg akartam tanulni, hogyan kell csinálni...

– Mi? Szappant akarsz készíteni? Ugye tudod, hogy nagyon aranyos kézműves szappanokat lehet kapni az interneten?

– Nem akarok megvásárolható ajándékot. Azt akarom, hogy ez egy olyan projekt legyen, amit együtt csinálunk. Mindegy, hamarosan találkozunk. Szólj, ha elindulsz Seattle-ből, hogy kezdhessek aggódni, ha nem leszel itt időben!

– És ha csak úgy váratlanul felbukkannék, hogy egyáltalán ne kelljen aggódnod?

– Mi lenne abban a móka? De viccen kívül: alig várom, hogy lássalak. Átadom apának az üdvözetet!

– Köszönöm, anya. És gratulálok az esküvőhöz!

Dena Somerville tudta, hogy a várandósság kellemetlenségekkel jár, de soha nem gondolta volna, hogy egész nap rosszul lesz. Az anyjának saját bevallása szerint nagyon könnyűek voltak a terhességei, és a családjukban állítólag minden nő úgy esett túl a várandósságon meg a szülésen, hogy szinte észre sem vette.

A fürdőszobája padlóján ült, a falnak támaszkodott, és miközben azon tűnődött, vajon befejezte-e már a hányást, arra a következtetésre jutott, hogy vagy az anyja hazudott neki ebben a kérdésben, vagy örökbe fogadták.

Nem kellene így lennie, gondolta, miközben a nyakán lévő nedves törölközőt igazgatta, és azt kívánta, bár csak varázslatos módon előreugorhatna nyolc héttel az időben, mert az orvosa azt ígérte, hogy akkor majd véget ér az émelygések és az azt követő nagy hányások időszaka. Sajnos azonban az időutazást még nem találták fel, így a kellemetlen jelenben kellett maradnia, amikor is egy-két órán belül derült égből villámcsapásként biztosan jelentkezik a következő rosszullét, és ötből három esetben bizony hányni is fog.

Pedig milyen szépen eltervezte. És a terve jónak tűnt. Észszerűnek. Mindig is olyan lány volt, aki aprólékosan mindent eltervezett, és aztán keményen dolgozott, hogy a terveit megvalósítsa. Nem hitt a szerencsében vagy a sorsban – nem volt rest beletenni a szükséges időt és erőfeszítést, még akkor is, ha nehezebbre esett.

Valóra váltotta a gyermekkori álmát, és tanár lett, ráadásul még jobban szerette a munkáját, mint gondolta volna. Amikor a nagyanyja, Regina elhunyt, a vagyonát felosztotta a két unokája között: részvényeket és kötvényeket hagyott Reggie-re – aki utána kapta a nevét –, a *Wishing Tree Bed & Breakfast* nevű panzióját pedig Dena örökölte, aki beköltözött a régi kocsiszín feletti tágas lakásba, és a nyarait a ház felújításával töltötte.

Bár Dena nem volt túl sikeres a romantikus kapcsolatok terén, sokáig nem adta fel. Befizetett egy társkereső szolgáltatásra, és öt hónapon át minden második hétvégén Seattle-be utazott, hogy találkozzon az igazival. Ezenfelül három különböző online társkereső alkalmazást is használt, és mindenkinek elmondta, akivel csak beszélgetett, hogy szingli. Csoportos randevúkra, vakrandikra és dupla randikra járt.

Két évig tényleg mindent megtett, hogy párra leljen, utána azonban beletörődött, hogy valószínűleg nem fogja megtalálni a nagy Ő-t – sőt talán még egy közepes ő-t sem. Ekkor feltette magának a kérdést, ha lemond a szerelemről, akkor vajon a családalapításról is le kell-e mondania?

A válasz elég gyorsan jött: nem. Dena szerette a gyerekeket, és saját gyereket akart.

Logikus, tényszerűen gondolkodó ember lévén, egy teljes évig tájékozódott, utána nézett a mesterséges megtermékenyítés lehetőségeinek, vagy ahogy a húga nevezte, a pulykatöltő módszernek, és további hat hónapba telt, hogy a beavatkozás mellett döntsön. A megtermékenyítést úgy időzítette, hogy a szülés időpontja egybeessen a tanév végével, így az egész nyarat a babával töltheti majd.

Kiválasztotta a gyerekszoba színeit, utána nézett a legjobb bölcsődei lehetőségeknek, és jegyzeteket gépelt arra az esetre, amikor leül a családjával, és elmondja nekik, mit szeretne tenni.

Bár nem ment férjhez, a vállalását tekintve egyáltalán nem volt egyedül: számíthatott a szülei, a húga, Reggie, sőt a panzió személyzetének támogatására is – ez utóbbiak tényleg olyanok voltak számára, mint a családtagok. Eleinte minden terv szerint alakult, elsősorban sikerült például teherbe esnie.

Arra azonban nem számított, hogy a reggeli rosszul érezte magát.

A hűvös, nedves kistörölköző a nyakán és a hideg csempe a fenéke alatt eléggé hatásos volt hányinger ellen, jó ideig nem merete megkockáztatni a felállást. Amikor végül felegyenesedett, egy darabig megint nem mozdult, várta, vajon a gyomra megbünteti-e a könnyelmű helyzetváltoztatásért, de egyelőre nem volt semmi baj. Egy kis szerencsével akár a következő két órát is átvészelheti anélkül, hogy hányania kellene.

Meghúzta a köntöse övét, az erkélyéhez sétált, és kilépett a fagyos sötétbe. A csípős, hideg levegő mint mindig, most is sokkolta a tüdejét, és megborzongatta, viszont a hidegben az émelygés utolsó zöngéi is tovatűntek.

Alig múlt reggel hat, a világ nagy része még aludt. Mivel a település a messzi északon terült el, és november lévén már csupán egy hónap volt hátra az év legrövidebb napjáig, közel két órát kellett még várnia a napfelkeltéig. Felnézett a feje fölött pislákoló fényes csillagokra. Bár elég hideg volt ahhoz, hogy havazzon, az ég feltűnően tiszta volt. A várva várt első hóesésre még várni kell.

Hamarosan, gondolta mosolyogva. Hamarosan megjön a hó, és a vele járó ünnepég, mert Wishing Tree ilyen város volt. A panzió főépülete felé pillantott, és látta, hogy a konyhában égnek a lámpák. Ursula, a szakácsnő már nekilátott a reggelinek. Amint azzal elkészült, összeállítja majd a hideg ebédet azoknak a vendégeknek, akik ilyet rendeltek. Később brownie- és pogácsasütés következik, mert minden délután édes és sós süteményeket kínáltak a vendégeknek a hallban. Ursula utolsó feladata az volt, hogy harapnivalókat készítsen az esti borkóstoló rendezvényükre.

Néha kis quiche-eket készített borkorcsolyaként, vagy összeállított egy igazán nagyszerű sajttalát. De a töltött gombája is népszerű volt ilyenkor, akár csak a rákos puffancsai. Mind remekül csúsztak a nagyszerű pincészetekből származó pompás washingtoni borokhoz: a L'Ecole, a Painted Moon, a Northstar, a Lake Chelan, a Doubleback és a Figgins borászatok remekeihez.

– Ó, azok a borok... Mennyire szerettem őket egykor! – motyogta Dena, majd felnevetett.

Legalább enni még tudott. Nem mindent persze, de majdnem. A lágysajtoknak mostanában a szagát sem bírta, és az olajbogyótól is öklendezett, de minden más jöhetett.

Egy lámpa kigyulladt, megvilágítva a lenti egység hátsó teraszát. A kocsiszín földszintjét két részre osztották: volt ott egy raktárhelyiség a panzió számára, és egy önálló lakosztály azon vendégek számára, akik valami előkelőbbet és személyesebbet szerettek volna. A helyre felirat kértek, de ritkán állt üresen, különösen az ünnepi szezonban volt nagyon kapós.

A jelenlegi lakó, egy igen jóképű fickó, két napja érkezett, és egészen január elsejéig szándékozott maradni. Denát majdnem annyira felajzotta a várható bevétel összege, mint az a tény, hogy hosszú hetekig legeltetheti a szemét ezen a nem mindennapi pasin. A legtöbb vendég ugyanis párban érkezett, sőt gyakran gyerekeket is hoztak magukkal.

Vonzó, egyedülálló férfiak nem gyakran bukkantak fel a panziójában.

Nem mintha a fickó családi állapota sokat számított volna. Dena már elfogadta, hogy rá aligha vár szerelem, ráadásul terhes volt, szóval mi értelme lenne egy férfival összejönni? És akkor arról még szó sem esett, hogy a vendég már a kinézete alapján is fényévekre volt tőle. De azért

báméskodni még egy várandós anyának is szabad, gondolta mosolyogva Dena.

A férfi mostanáig csendes lakónak bizonyult. Nem csapkodta az ajtókat, és nem nézett túl hangosan tévét. Tegnap este azonban zenét hallott tőle – egy dalt többször egymás után. A halk dallamok álomba ringatták, szóval nem volt oka panaszkodni.

A hideg átszivárgott a fürdőköpenyén, és megborzongott. Vett egy mély lélegzetet, aztán elindult befelé, hogy elkezdje a reggeli rutint. Megmosta a fogát, majd gyorsan felöltözött. A konyhába érve megreggelizett: azt az egyetlen dolgot ette, amit mostanában képes volt magában tartani: avokádós-tojássalátás szendvicset rozskenyérből. Másoknak talán furán hangozhat, de Denának mostanában ez esett jól, és az orvosa sem kifogásolta a választását.

Vágyakozva pillantott a kávéfőzőre, és arra gondolt, milyen hihetetlenül fontos volt számára a reggeli első fekete, még mielőtt egy babszemnyi kis teremtménytől tette volna függővé az egész életét. De még így is semmiség volt a kávéról való lemondás azzal összehasonlítva, mennyit szenvedett a reggeli – déli, délutáni, kora esti – rosszullétektől.

A gyomra azonban egyelőre nyugodt volt, ezért megtöltötte a vizes palackját, kivette az ebédjét a hűtőből, és lement a kocsijához. Ha a teste egy kicsit is együttműködik vele, akkor remek napja lesz – főleg azért, mert mindennap, amikor taníthat, remek nap. Ráadásul annyi izgalmas dolog történik a közeljövőben: pénteken bejelenti a harmadikosok jótékonyági projektjét, majd jövő hétfőn megtartják a havonta esedékes karriernapi bemutatót. Ha jól emlékezett, egy vízvezeték-szerelőt, egy állatorvost és egy fenyőtermesztőt látnak vendégül. Mennyi lehetőség, gondolta, miközben a kocsijához sétált. Én vagyok a legszerencsésebb ember a világon, és egy egész élet áll előttem, hogy ezt bizonyítsam, futott át az agyán.

Reggie letérdelt, és a vállára emelte a húszkilós, kutyatápot tartalmazó zsákokat. Azért döntött úgy néhány évvel ezelőtt, hogy kutyát vesz, mert szeretett volna rendszeresen kimozdulni otthonról, és a kutyasétáltatás remek lehetőségnek tűnt. Nem akarta, hogy az otthoni munka miatt túlságosan elkényelmesedjen, a sok ülés köztudomásúlag nem egészséges. De azzal nem számolt, hogy a felsőtestét is erősítenie kell, pusztán azért, hogy elbírja a házi kedvencének vásárolt szárazeledelt. Szerencsére gyorsan megizmosodott, és a technikája is sokat javult, úgyhogy most már könnyedén fel tudta emelni a tápos zsákokat, és be tudta dobni a terepjárója hátsó ülésére, a becsomagolt ajándékokat tartalmazó doboz mellé.

Belle a verandán állt, és aggódva figyelte. Amellett, hogy nem volt egy bátor eb, Belle-nek volt egy kis szeparációs szorongása is. Örökké aggódni látszott, hogy Reggie egyszer lelép, és magára hagyja.

– Tudod, hogy ez nem fordulhat elő – mutatott rá Reggie. – Velem jössz. Hiszen te is láttad, hogy már elkezdtem összepakolni a bőröndödet.

Belle halkán nyüszített, láthatóan nem nyugtatta meg az emlékeztető.

Reggie egy második zsák kutyatápot rakott az elsőre, aztán három láda dobozos kutyaeledelt tett hozzá. Visszatért a házba, hogy még egyszer ellenőrizze, minden be van-e zárva, és levette-e a központi fűtést.

Egy bőrönd már az ajtó mellett állt. Átnézte a másodikat a kanapén, és még egyszer ellenőrizte, van-e benne elég pulóver, kabát és flanelpizsama Belle-nek. Hozzárakta a kutyája néhány kedvenc játékát és néhány zacskó fogtisztító rágnivalót.

Belle megnyalta a száját, amikor meglátta az ismerős zacskókat.

– Addig nem kapsz belőle, amíg oda nem érünk Wishing Tree-be – mondta Reggie. – Oké, azt hiszem, most már tényleg indulhatunk.

Becsukta a bőröndöt, majd előhúzta Belle rózsaszín nyakörvét a farmernadrágja hátsó zsebéből.

– Jól van, szép kislány. Vegyük ezt fel, jó?

Belle türelmesen ült, amíg Reggie feladta rá a nyakörvet. Miután ezzel megvolt, a lány kivitte a bőröndöket, aztán visszatért a kabátjáért, a táskájáért és a kutyájáért. Elhelyezte Belle-t hátul, ellenőrizte, alaposan rögzítette-e az autó rénszarvasagancsait, majd beült a volán mögé, és beindította a motort.

– Útközben megállunk hamburgerezni – mondta Belle-nek. – Azon a helyen, amit szeretsz.

Belle megcsóválta a farkát, és közben kinézett az ablakon. Az a fajta eb volt, aki nagyon szerette a hamburgert.

Reggie észak felé hagyta el Seattle-t. Az út nagy részét a 2-es autópályán tette meg, majd lekanyarodott a Wishing Tree felé vezető kisebb forgalmú országútra. A város körülbelül húsz mérföldre délre esett a kanadai határtól, és körülbelül százötven mérföldnyire keletre Seattle-től. Mivel ellenőrizte az állami közlekedési minisztérium honlapját, tudta, hogy viszonylag könnyű útja lesz, mert az utak tiszták és szárazak.

A hóhiányon töprengett egy ideig, és ez kellemesen elterelte a figyelmét, de végül azon kapta magát, hogy ellentmondásos érzések kerítik hatalmukba: örül, hogy hazamegy, ám egy kicsit azért aggódik is.

Talán egyéveléig idő ahhoz, hogy mindenki elfelejtse, mi történt velem, gondolta. Jake szerencsére már nem Wishing Tree-ben lakik. Paisley, a legjobb barátnője és minden helyi hír forrása tudatta vele, hogy Jake-et, aki addig a Wishing Tree melletti üdülőközpont helyettes vezetőjeként dolgozott, kora tavasszal előléptették a családja egyik coloradói birtokának vezetőjévé.

Bár Paisley imádta a pletykát, ebben az esetben biztosan nem a levegőbe beszélt, egészen pontos információi voltak, hiszen ő volt az üdülőközpont rendezvényszervezője.

– Nem lesz semmi baj – győzködte magát hangosan Reggie, mielőtt bekapcsolta a rádiót.

Rég túl volt Jake-en, de azért örült, hogy nem fog összefutni vele. Nem csak a beszélgetés lett

volna kínos: nem akarta, hogy bárki azt higgye, még mindig hiányzik neki a férfi.

Egy órával később megállapította, hogy a szorongás, mely a hazaindulás gondolatára elfogta, alulmaradt a várakozás öröméhez képest. Butaság volt ilyen sokáig távol maradnom, gondolta. Nem lett volna szabad hagynia, hogy egy férfi álljon közé és Wishing Tree közé.

Megcsörrent a mobiltelefonja. Reggie megnyomott egy gombot a kormánykeréken, hogy aktiválja a kihangosító funkciót.

– Halló?

– Szia! Mi újság? Milyen az út?

Reggie elmosolyodott, amikor felismerte a nővére hangját.

– Egyelőre minden rendben. Belle meglátott egy szarvast, és ki akart ugrani az ablakon, de meggyőztem, hogy maradjon bent.

– Nyitva van az ablak? – lepődött meg Dena. – Hiszen mínuszok röpködnek!

– Nem, az ablakok zárva vannak. – Reggie elvigyorodott. – Belle-nek viszont sosem jelentettek akadályt sem az ablakok, sem a vékonyabb falak, bár ezt szerintem te is tudod.

– Egyem meg a szívét annak az édes csöppségnek! Remélem, a bőrröndje megint nagyobb, mint a tiéd?

– Még szép, de csak azért, mert mindig is jobban adott magára, mint én. Hogy érzed magad? Még mindig minden sarokba odahánysz?

Dena felsóhajtott.

– Próbálok nem minden sarokba odahányini, de igen, még mindig rosszul vagyok.

– Anya azt mondta, ő csoda könnyen viselte a terhességet. Sajnálom, hogy a tiéd nem ilyen problémamentes.

– Én is. Néhány héten belül remélhetőleg enyhülni kezdenek ezek az állítólag reggeli, valójában egész napos rosszullétek. Ráadásul nagyon fáradékony vagyok. Tegnap majdnem elaludtam az órám. De állítólag ez is elmúlik.

– Ezt gyakran mondod, mióta terhes vagy – kötekedett Reggie. – Már mint hogy elmúlik.

– Hát igen. Én sem gondoltam, hogy ez lesz, de mindig tanul az ember.

– Izgatottan várom a kötős projektet.

Reggie figyelte, ahogy egy teherautó közeledik hozzá, majd megelőzi, és elzúg mellette. Mivel ő is négy mérfölddel túllépte a megengedett sebességhatárt, kárörvendően intett a sofőrnek, és arra gondolt, hogy néhány mérfölddel feljebb alighanem be fogja érni, mert a fickót garantáltan megbüntetik.

– Biztos, hogy vállalod? – kérdezte Dena aggódó hangon. – Ez rengeteg munka, te is tudod. Valószínűleg nekem is beleférne...

– Nem, nem férne bele! – szakította félbe Reggie a nővérét. – Dena, teljes munkaidőben tanítasz, egy panziót vezetsz, és gyereket vársz. Nem gondolod, hogy ez bőven elég? Átolvastam az anyagot, amit anya küldött, és szívesen beszállok, amíg ő az esküvője szervezésével van elfoglalva. Mellesleg remek móka lesz, és jót tesz velem az ünnepek alatt. Gyakoroltam a kötőkerettel, amit vettem. A gyerekek nagyon fogják élvezni.

– Köszönöm, hogy segítesz az osztályomnak.

– Nincs mit.

– Néhány szülő is csatlakozik majd a foglalkozásokhoz – mondta Dena kissé feszülten. – De ezt majd megbeszéljük, ha ideérsz.

– Minél többen segítenek, annál több sapka és sál készül el, szóval örülök, hogy a szülők is csatlakoznak.

– Majd később megbeszéljük – ismételte Dena.

– Persze, csak ne áruld el anyának, hogy már elindultam. Nem akarom, hogy aggódjon értem, ha szerinte késve érek oda.

– Micsoda? Hogy az anyánk aggódna? – Dena felnevetett. – Történt ilyesmi valaha egyáltalán? Egyébként nem tudja eldönteni, akarja-e, hogy koszorúslányok legyünk.

Reggie felszisszent.

– Ez az ő esküvője, szóval ő mondja meg, mi legyen, de hogy őszinte legyek, én nem igazán szeretnék koszorúslány lenni.

– Én sem. Aggódnék a hányás miatt.

Reggie elvigyorodott.

– Egy hányás igencsak megváltoztatná a vidám esemény hangulatát.

– Na az biztos! Tényleg nem bánod, hogy haza kell jönnöd?

A témaváltás elég váratlanul érte, Reggie-nek kellett egy kis idő, mire válaszolni tudott.

– Már régen itt az ideje. Szeretek otthon lenni az ünnepek alatt. Nem hagyom, hogy az egy évvel ezelőtt történtek megakadályozzanak abban, hogy a családommal legyek.

– Jó hozzáállás. Kérdés, mennyi belőle a színlelés?

Reggie felnevetett.

– Körülbelül negyven százalék.

– Az szerintem elég jó. Akarod, hogy körbekérdezzek, hátha találok valami kedves pasit, aki szerelmet keres?

– Először is, ha lenne ilyen lény Wishing Tree-ben, te és Paisley már régen megverekedtetek volna érte. Másodszor szinte egész életemben kedves pasikkal randiztam. Már nagyon szeretnék kipróbálni valami mást. Részben a változatosság kedvéért, részben pedig azért, hogy amikor összetöri a szívemet, ne érjen akkora meglepetés.

– Talán működne a dolog, és boldogan élnél, amíg meg nem halsz.

– Hahaha! Persze, mert ez az általános, mi?

Reggie villogó fényeket látott maga előtt, és áttért a másik sávba, hogy biztonságosan haladhasson el a nemrég még száguldó teherautó mellett, amelyet az út szélére intett az autópálya-rendőrség.

Na ugye, én megmondtam! – gondolta mosolyogva.

– Hamarosan találkozunk – búcsúzott a testvérétől.

– Igen, hamarosan. Szeretlek, Belle!

A kutya felvakkantott a neve hallatán.

– Szólj anyádnak, hogy álljatok meg hamburgerezni! – tette hozzá Dena.

Reggie felnevetett.

– Ez a terv. Szeretlek, nővérkém.

– Én is szeretlek.

Toby Newkirk meglehetősen összeszedett fickónak tartotta magát. Volt egy sikeres vállalkozása, amely több mint kétezer embert foglalkoztatott az Egyesült Államok nyugati részén, volt egy boldog és okos nyolcéves fia és rengeteg barátja. Szép helyen élt, és nagy szeretettel gondoskodott a nagymamájáról. Időben fizette a számláit, létrehozott egy továbbtanulási alapot a fiának, és fekvényomásban ki tudta nyomni a saját testsúlyát anélkül, hogy megizzadt volna. Vagyis hogy azért megizzadt, de akkor is meg tudta csinálni. Akkor vajon miért aggasztja, és miért tölti el büntudattal a gondolat, hogy találkoznia kell a fia tanítónőjével? Harrison jól tanult. Az osztály szintje felett olvasott, és Toby úgy gondolta, hogy minden más is jól megy neki.

Lerázta magáról a félelemérzetet, majd bejelentkezett a központi irodában, ami után azt mondták neki, hogy bemehet Ms. Somerville osztálytermébe.

A Wishing Tree Általános Iskola folyosói csendesek voltak – a gyerekek a havi zenei előadáson voltak. Harrison említette reggeli közben, hogy a gimnázium kórusa fog fellépni.

Toby az asztalánál találta Dena Somerville-t. Harrison tanítónője egy évvel idősebb volt nála, és időtlen idők óta ismerték egymást. Dena középmagas volt, barna hajú, barna szemű. Unalmasan hétköznapi, ahogy a húga, Reggie mondta mindig magukról, még akkor, amikor gimnazisták voltak, és ami még fontosabb, egy párt alkottak Tobyval. Amivel Toby mellesleg nagyon nem értett egyet. Reggie Somerville-ben nem volt semmi átlagos.

Legalábbis sok évvel ezelőtt még nem, gondolta, miközben bekopogott a nyitott ajtón.

Dena felnézett, és halványan elmosolyodott.

– Toby, szia! Köszönöm, hogy beugrottál. Ne aggódj, nem tartalak fel sokáig!

Az íróasztala melletti szék felé intett – egy felnőtt méretű szék volt, és a férfi őszinte hálát érzett emiatt. Kizárt, hogy be tudott volna préselődni egy gyerekszékbe.

Ahogy leült, észrevette, hogy Dena kissé sápadtnak tűnik – mintha nem érezné jól magát.

– Minden rendben? – kérdezte, bár nem volt biztos benne, hogy tényleg hallani akarja a választ.

Jól tudta, milyen kockázatos megkérdezni egy nőtől, mi a baj. Előfordulhat, hogy az ember túl sok információt kap válasz gyanánt. Minél őszintébb a válasz, annál nehezebb jól reagálni, és akkor az egész balul sülni el.

– Harrisonnal nincs semmi gond – mondta Dena, majd félrenézett, és nyelt egyet. – Adj egy percet, kérlek!

A normálisnál nagyobb levegőket vett, és a keze kissé remegett, ahogy az asztalán álló bögre után nyúlt. Toby meg mert volna esküdni rá, hogy az arcszíne egy pillanatra zölddé vált, de aztán hangosan kifújta a levegőt, és láthatóan rendeződött minden.

– És most már én is jól vagyok.

Tobynak fogalma sem volt róla, mi történt az imént. Csak annyit tudott biztosan, hogy nem akar itt lenni – működött benne az ösztönös férfias késztetés, hogy elmeneküljön, ha valami kellemetlen női dolog történik.

Ahelyett azonban, hogy elfutott volna, ami egyszerre lett volna helytelen és gyáva reakció, ott maradt, ahol volt, és várt.

Dena nyugodt mosollyal nézett rá.

– Tudatni akartam veled, hogy Harrison ötletét választottuk az ünnepi projektünkhöz. Pénteken közlöm a diákokkal. Az összes harmadikos sálakat és sapkákat fog kötni rászoruló gyerekeknek. A hálaadás utáni hétfőn kezdjük el a munkát. Három hetünk van arra, hogy elkészüljünk velük, és el is szállítsuk őket.

– Nem túl sok idő.

– Tudom. Minden évben szembesülünk ezzel a problémával. Beszéltünk már arról, hogy november elején kellene elkezdenünk a projekteket, de ez nem jön össze soha. – Dena elmosolyodott.

– Keményen kell majd dolgoznunk, hogy sok sapkát és sálát tudjunk készíteni addig.

– Azt terveztem, hogy önkéntesként segíték, bármilyen projektre is esik a választás.

– Reméltem, hogy ezt fogod mondani. – Dena tekintete megállapodott a férfi arcán. – De lehet, hogy lesz egy kis bonyodalom.

– Mégpedig?

Dena félrenézett, majd a tekintete visszatért Tobbyra.

– Sajnálom. Úgy éreztem, jogod van tudni, mert... nos, Reggie miatt.

A férfi a homlokát ráncolta.

– A húgod miatt?

Dena elmosolyodott.

– Hány másik Reggie-t ismersz?

– Ő az egyetlen, de már évek óta nem láttam. – Legalább tíz. Nem, tizenkettő, számolgatott Toby. Azóta nem, hogy az érettségi után leléptem... – Úgy hallottam, Seattle-ben él.

– Igen, de az ünnepekre hazajön – bólogatott Dena. – Általában anyám az, aki segédkezni szokott nekem a jótékonysági projektben, de a szüleim megújítják a házastársi fogadalmukat, és ezt egy nagy esküvővel ünneplik meg, úgyhogy idén nincs erre ideje. – Dena óvatosan a férfit mosolygott. – Helyette Reggie fogja átvenni a vezetést.

Toby nem tudta, hogyan reagáljon erre az információra, de megmenekült attól, hogy mondania kelljen valamit, mert Dena arca ismét zöldre változott. Megragadta az íróasztalát, és hallhatóan zihálni kezdett.

– Jól vagy? – kérdezte Toby aggódalmasan.

Dena megrázta a fejét, és továbbra is nehezen lélegzett. Aztán ugyanolyan hirtelen, ahogy elzöldült, visszatért a normális arcszíne.

– Ez rettenetes volt – motyogta. – Azt hittem, most tényleg hányni fogok. – Ránézett a férfitra.

– Bocsánat. Nem kellett volna ezt mondanom.

– Beteg vagy?

– Nem egészen. – Dena nyelt egyet. – Gyereket várok.

– Hogy mi?

Dena kuncogott.

– Húha, látnod kellene, milyen képet vágtaal! Igen. Mesterséges megtermékenyítésen estem át néhány hónapja.

Toby még mindig nem tért magához az elképedéséből. Tudta, hogy létezik ez az eljárás, de még senkit sem ismert, akin elvégezték volna. Vagy aki élt volna vele. Vagy akárhogy is kell gondolkodni erről.

– És most beteg vagy?

– Az orvosom szerint a hányinger néhány héten belül elmúlik. Addig meg ijesztgetem az embereket.

– Engem is beleértve.

– Sajnálom. – Dena rámosolygott a férfira. – Vissza a jótékonyági projekthez! Tekintettel a húgommal való múltbéli kapcsolatokra, nem tudom eldönteni, kényelmetlenül éreznéd-e magad, ha vele kellene dolgoznod. Ezért akartam, hogy tudd, mire számíthatsz.

Toby csak körülbelül egy éve tért vissza a városba, és ez idő alatt alig gondolt Reggie-re. Hallott néhány dolgot – például, hogy hol lakik, és hogy éppen akkortájt, amikor Harrisonnal ideköltöztek, Jake Crane eljegyezte Reggie-t, majd szakítottak – mindezt egy hétvége alatt.

– Dena, azóta sok év telt el. Kétlem, hogy Reggie egyáltalán emlékszik arra, ki vagytok.

– Ó, biztos vagytok benne, hogy emlékszik! Te voltál az első igazi barátja. A lányok ezt nem felejtik el.

Ezt az információt azért Toby később még meg akarta hányni-vetni magában.

– Nem okozna gondot, ha együtt kellene dolgoznunk a jótékonyági projektben, és feltételezem, hogy ő is ugyanezt fogja mondani.

Dena elmosolyodott.

– Majd értesítelek. Még nem beszéltem Reggie-vel rólad. Előbb veled akartam egyeztetni. Te egy bevállalós apa vagy, ami tiszteletre méltó. Tudom, hogy Harrison a legfontosabb számodra. Ezt jó látni.

– Köszönöm. Akkor minden rendben?

– Igen. Ha lehet, próbálj úgy tenni, mintha meglepődnél, amikor Harrison elmondja, hogy az ő ötlete nyert.

– Menni fog. – Toby felállt már, amikor eszébe jutott még valami. – Jól gondolom, hogy a terhességed olyasvalami, amiről nem sokan tudnak?

– Így van. Nagyra értékelném, ha nem beszélnél róla senkinek.

– Ez csak természetes. És gratulálok!

– Köszönöm. A tanév végére várom a babát, így végig tudom vinni az osztályomat.

Még néhány percig beszélgettek, aztán a férfi távozott. Ahogy visszahajtott a városközpontban lévő irodájába, próbált rájönni, mi lepte meg jobban: hogy Reggie visszatér Wishing Tree-be, vagy hogy a fia egyedülálló tanítónője mesterséges megtermékenyítéssel teherbe esik?

Az utóbbiról nem tudott erkölcsi ítéletet mondani. Bár csak Harrison tanítónőjeként ismerte Denát, intelligens, megfontolt embernek tartotta, aki nem hozna meg könnyelműen egy ilyen fontos döntést. Egyedülálló szülőnek lenni nem könnyű feladat – ezt Toby első kézből tudhatta. Harrisonról akkor szerzett tudomást, amikor a fiú három hónapos volt. Az egyik pillanatban egy átlagos, egyedülálló férfinak hitte magát, akinek semmi felelőssége, a következőben pedig már a kezében volt egy csecsemő: a kisfia. Amit a gyerekekről, illetőleg a csecsemőkről tudott, az elfért volna egy gyufásdoboz címkéjén, és még a reklámnak is maradt volna hely. De apránként beletanult az apaságba.

Ami Reggie-t illeti, igazat mondott Denának: a kapcsolatuk a múlt homályába veszett, ma már egyáltalán nem gondolt rá. Persze akkoriban megőrült Reggie-ért, és arról fantáziált, hogy

együtt töltik az életük hátralévő részét, de akkor mi van? Fiatalok és szerelmesek voltak, de most már egyik sem igaz. A jótékonysági projektben együtt dolgozni Reggie-vel nem olyan nagy dolog. Talán még szórakoztató is lesz újra találkozni.

A szívét persze nem tette volna kockára soha. Reggie-t nem számítva, hihetetlenül rossz ízlése volt nőügyekben. Ha csak önmagáért kellene aggódnia, talán belevágna egy új szerelembe, de már van egy fia. És az ő világában Harrison az első.

Míg a bolygó többi része előredübörgött a fejlődés útján, addig a washingtoni Wishing Tree lassan vette a jövőbe vezető út kanyarulatait. Persze itt is lehetett nagy sebességű internetet használni, a város szélén létrehoztak egy high-tech fejlesztési területet, az új pláza is nagy sikert aratott, és szó volt róla, hogy az állam több nagyobb borászata is kóstolótermet alakít ki a városban, de Wishing Tree valójában maradt, ami volt: egy otthonos, barátságos, karácsonyközpontú kisváros.

Ez utóbbiról árulkodott többek között az utcák neve is, például az Ajándék utca és a Rénszarvas sugárút, vagy a Fenyő és a Fagyöngy út.

A városka központja, mondhatni főtere pedig a Koszorú volt: egy kör alakú terület, ahol minden fontos eseményre sor került. A felvonulások – amelyekből több is volt – itt kezdődtek és értek véget. Itt gyűjtötták meg Wishing Tree központi karácsonyfájának gyertyáit, és a város adventi naptárának is itt volt a helye. A Koszorú teret üzletek vették körül, és ha egy üzlethelyiség szabaddá vált, mindig számosan versengtek az elsőrangú lehetőségért.

Ahogy Reggie lassan végighajtott az ismerős utcákon, érezte, hogy enyhül a belső feszültsége, amiről eddig nem volt hajlandó tudomást venni. Legfőbb ideje volt visszatérni, állapította meg. Seattle nagyszerű hely, és imádta az ottani életét, de hazajönni Wishing Tree-be, különösen karácsonykor, maga a varázslat.

A szülei az egyik régebbi negyedben laktak, ahol túlméretezett telkeken álltak a téglaházak. A tágas előkertek elegendő helyet kínáltak a hálaadás napi dekorációnak. Már is rengeteg madárijesztő és pulyka állt a pázsiton. A hálaadás utáni pénteken mindez megváltozik majd, amikor a város átkapcsol karácsonyi üzemmódra.

A hátsó ülésen Belle nyüszíteni kezdett, mintha tudná, hol vannak, és alig várná, hogy láthassa a „nagyzüleiket”. Reggie-nek feltűnt, hogy a díszítőfigurák közül még hiányoznak a hóemberek. A város szabályai szerint az első hóesésig nem lehetett hóembert kitenni. És hogy mi számít hóesésnek, azt nagyon pontosan meghatározták. Legalább tizenöt percig folyamatosan havaznia kellett, és az eredménynek végül látszania kellett a földön. Ha ez megtörtént, akkor hivatalosan is megünnepezték a nagy eseményt. Megszólaltak a kürtök, és mindenki a Koszorú tér felé vette az irányt, ahol elkezdődött a dínomdánom.

Jócskán késik az első hó, gondolta Reggie, miközben a barnás, csupasz pázsitot nézte. De azért remélhetőleg nem marad el. Elvégre Wishing Tree fennállása óta minden évben fehér volt a karácsony. Nem volt oka azt hinni, hogy idén másképp lesz.

Megállt az ismerős, széles verandás, kétszintes téglaház előtt, ahol felnőttek Denával. Tudta, melyik lépcsőfok nyikorog, és azzal is tisztában volt, mennyi ideig tud zuhanyozni, mielőtt elfogy a meleg víz. Ismerte az eső hangját a tetőn az emeleti hálószobában, és tudta, hogy az alagsor melyik részében kényelmes dolgozni, és hol rázza ki a hideg.

A bejárati ajtó kinyílt, és a szülei eléje siettek. Belle majdnem kitorpte az ablakot abbéli buzgalmában, hogy üdvözlje őket. Reggie kiszállt, megkerülte a kocsit, és kiengedte a kuttyáját, aki óriási lendülettel igyekezett köszönteni a háziakat.

– Szia, te gyönyörűség! – tárta ki a karját feléje Reggie anyukája.

A férje igyekezett megvédeni Belle hatalmas testétől, felfogta az ütközés erejét, mielőtt a kutya elkezdte volna körbejárni őket, ugatva és nyüszítve, farokcsóválva és boldogan puszkilodva.

Reggie figyelte a szüleit, próbálta megállapítani, hogy változott-e valami azóta, hogy néhány hónappal ezelőtt meglátogatták Seattle-ben.

Az apja halántéka körül megszorodtak az ősz hajszálok. Leigh, az anyja, ezt soha nem hagyta volna. Rendszeresen felkereste a fodrászát, és nemcsak vágatott a hajából, de mindig festetett is. Középbarna haja ugyanolyan színű volt, mint mindig – ugyanazt a színt örökölte Reggie, az anyja barna szemével együtt.

Aztán ő is odalépett a szüleihez, és az apja szorosán átölelte.

– Milyen volt az út? – kérdezte, mielőtt átadta volna az anyjának.

– Jó. Megálltunk hamburgerezni.

Leigh két kezébe fogta Belle hatalmas fejét.

– Te is kaptál hamburgert? Jó kislány voltál?

Belle lelkesen lengette hosszú farkát, ám ekkor hirtelen éles ugatás hallatszott, és az óriás eb mozdulatlanul dermedt. Burt, Reggie apjának tízkilós tacsója rohant ki a házból, egyenesen feléjük.

Belle azonnal Reggie mögé bújt, a farkát a lába közé húzva.

– Tényleg meg kellene tanulnod bánni ezzel a kis méregzsákkal – fedtte meg Reggie a kutyát, mielőtt lehajolt, és üdvözölte Burtöt. – Szia, nagyfiú!

Burt boldogan fogadta a simogatást, aztán Belle-re pillantott, és halkán felmordult. A német dog továbbhátrált.

Leigh átkarolta Belle-t.

– Nyugodtan szembeszállhatsz vele. Nem olyan bátor ám, mint amilyennek látszik. Mutasd meg neki, ki a főnök! Csak egyszer kellene a sarkadra állnod!

Jó tanács, gondolta Reggie. Sajnos azonban Belle alig néhány szót értett angolul, a tanács finomabb részletei így nem jutottak el hozzá.

Az anyja befelé terelte a kutyákat, míg Reggie és az apja a csomagokról gondoskodott. A bőröndök felkerültek az emeletre, Reggie régi szobájába, míg a kutyaeledel a konyha melletti kamrában kapott helyet. Végül Reggie lecipelte a laptopját és Gizmo porszívóját az alagsorban lévő szabadidőszobába.

Helyet csinált a hosszú munkaasztalon, ahol esküvői meghívók mintái heverték, no meg egy kinyomtatott vendéglista. Úgy tűnt, hogy a szülei tényleg megújítják a házastársi fogadalmukat, és egy nagy partival ünnepelnek.

Visszament a földszintre, és megállapította, hogy a legutóbbi látogatása óta történt néhány változás. A parkettát felújították, a falakat pedig átfestették. A konyhában új tűzhely állt – egy szép hatégős modell, amely a régebbit váltotta fel.

A nappali, melyet csak akkor használtak, ha vendég jött a házba, ugyanolyan maradt, amilyen volt. Nagyjából ez volt az egyetlen hely, ahová nem engedtek be háziállatokat. A családi szobában a nagy kanapé és a két hatalmas fotel már kopott volt a használattól, de még mindig roppant kényelmesnek tűntek. A tévé viszont mintha egy kicsit nagyobb lenne, mint a múltkor. Valószínűleg kicserélték, de egyébként minden olyan volt, ahogy emlékezett rá. Beleértve Burtöt is, aki ugyanolyan lelkesen csipkedte Belle bokáját, mint eddig mindig, a német dog viszont nyüszített, és reszketve a kanapéra menekült. Az ábrázatára kiült a félelem és a felháborodás.

– Ó, Belle! – mondta Reggie, és letelepedett a kutyája mellé. – Gerincet kellene növesztened. Komolyan mondom, a napi kakid van akkora, mint ő.

– Ez valószínűleg igaz – nevetett fel az apja, majd áthajolt a kanapé háttámláján, és megcsókolta a lánya feje búbját. – Jó, hogy hazajöttél, kölyök.

– Szerintem is.

– El kell mennem a boltba.

Leigh kísétált a konyhából.

– A vacsora fél hétkor lesz, Vince. Nem hat negyvenkor vagy háromnegyedkor.

A férfi elvigyorodott.

– Na, ne mondd! Nem is értem, miért veszek egyáltalán megint feleségül?

Reggie anyja elmosolyodott.

– Mert nélkülem teljesen elveszett lennél.

– Na az biztos.

Megcsókolták egymást, aztán Vince intett, és elindult a garázs irányába. Burt utánabámult, de amikor a garázsajtó becsukódott, felsóhajtott és összegömbölyödött az ágyában a bal oldali fotel mellett. Belle gyanakodva szemlélte, aztán a kanapéra rogyott, és Reggie ölébe rakta a fejét.

– Szóval hogy álltok az esküvővel? – kérdezte Reggie, miközben az anyja helyet foglalt az egyik fotelben.

– Néha azt hiszem, hogy mindent kézben tartok, máskor meg egyáltalán nem vennék mérget erre. Denával tegnap megbeszéltük a koszorúslány kérdést.

– Igen, említette. Anya, ez csakis rajtad áll. Ha azt akarod, hogy koszorúslányok legyünk, akkor azok leszünk. Ha nem, nekünk úgy is jó.

– Köszönöm. Én inkább a nem felé hajlok. Végtére is ez nem egy igazi esküvő.

Reggie bólintott, és igyekezett nem kimutatni az örömét.

– De attól még szeretnéd, hogy Belle legyen a virágszóró lány.

– Persze. Kell majd neki egy ruhát készítened. Valami szép csipkés hosszú uszályval.

– Az uszály csak megijesztené, anya. Azt hinné, hogy üldözik.

– Rendben. Akkor csak egy szép ruhát uszály nélkül, piros vagy zöld színben.

Reggie megsimogatta Belle pofáját.

– Piros ruhád lesz, mert a piros remekül áll neked.

Belle a kanapéhoz csapkodta a farkát.

– Van ajándéklistátok? – érdeklődött Reggie.

– Nem, isten ments! Nem akarok ajándékokat.

– És ha az emberek szívesen hoznának valamit?

Leigh legyintett.

– Adják a város jótékonyági alapjának a nevünkben. Nekünk nincs már szükségünk semmire. Megelégszünk azzal, amink van. Csak egy nagy bulit szeretnénk.

– És egy esküvőt.

Az anyja elmosolyodott.

– Igen, és egy esküvőt.

Reggie felment az emeletre, hogy kipakoljon. Belle követte, és aggódva körbepillantott, mintha azt várná, hogy Burt kiront az egyik sarokból, és rátámad.

– Minden rendben van. Nem jön fel az emeletre – nyugtatgatta a kutyáját Reggie. – Egészen estig nem, amikor apa felviszi a saját szobájukba.

Belle továbbra is aggódó arcot vágott.

Reggie első útja a régi hálószobájába vezetett, melyet azon a nyáron újíttak fel, amikor elvégezte az első évet a főiskolán. A halványkék falak megnyugtató látványt nyújtottak, és mivel a gyermekkori holmiját összepakolta, sok hely volt a polcokon.

Belle odasétált a sarokban álló hatalmas ágyhoz, és beleszimatolt.

– Burt nem járt itt – mondta neki Reggie. – Anya zárva tartja az ajtót.

De nem tudta meggyőzni a kutyát. Belle minden centimétert végigszaglászott, mielőtt végre letelepedett. Reggie először Belle holmiját pakolta ki. A lépcső mellé készítette a kutya kabátjait, csizmáit és sáljait, a pizsamáját pedig a nagyobb komód egyik fiókjába tette. Éppen letette a saját bőrdíját az ágyra, amikor lépések hangja hallatszott letről, aztán egy ismerős hang:

– Hahó, hugi!

Belle felpattant, és kisietett, hogy üdvözlje Denát. A farkával combon vágta Reggie-t, aki hangosan felkiáltott fájdalmában.

– Ez meg fog kékülni – mormolta, és követte a kutyáját, hogy üdvözlje a testvérét.

Megölelték egymást, és Reggie-nek feltűnt Dena sápadt arca.

– Hogy érzed magad?

– Kevésbé van hányingerem ebben a pillanatban, ami mindig kellemes meglepetés.

– Nem tűnsz terhesnek.

– Még nem – mondta Dena, majd bement Reggie szobájába, és ledobta magát a kis íróasztal melletti székre. – Úgy volt, hogy három-négy hónapig titokban tartom az egészet, de mivel hánytam, kénytelen voltam elmondani, hogy terhes vagyok, nem pedig beteg. Utálok, amikor felborítják a terveimet.

– Nem lehet mindent előre eltervezni. Főleg akkor nem, ha egy gyerekről van szó.

Dena elvigyorodott.

– Azért én mégis megpróbálom. Szóval visszatértél. Milyen érzés?

– Még túl korai lenne megmondani, de többnyire jó. Úgy döntöttem, senkit sem érdekel a magánéletem. Eltelt egy év, Jake elment, nyilván senki nem emlékszik arra, ami egy éve történt. Mindenkit lefoglal a saját élete.

Dena elfordította a tekintetét, majd visszanézett rá.

– Mi az? – tudakolta Reggie, miközben kinyitotta a bőrröndjét, és kivett egy halom bugyit.

– Igazad van Jake-vel kapcsolatban. Senkit sem érdekel az a régi história, de az a helyzet, hogy ettől még pletykálni fognak rólad.

Reggie a fiókba csúsztatta az alsóneműt.

– Miről beszélsz?

– Nem akartam ezt korábban megemlíteni, de az a helyzet, hogy Toby visszaköltözött a városba. Nagyjából akkor, amikor Jake-vel szakítottatok.

– Nem is szakítottunk! – tiltakozott Reggie. – Jake mindenféle magyarázat nélkül dobott...

De ahogy leüledtek benne a nővére szavai, rájött, hogy nem ez a lényeg.

– Toby... Úgy érted, az a Toby? – kérdezte, és az ágyra rogyott. – Az a Toby, akivel a gimiben jártam?

– Igen, ő.

Régóta nem gondolt Tobyra. Ő volt élete első szerelme, az első barátja, az első mindene. Összevesztek, Reggie véget vetett a dolognak, a fiú pedig két nappal később lelépett, és soha többé nem tért vissza. Vagy legalábbis ő így gondolta.

– Hogy van? Láttad őt? Már egy éve visszajött, és senki sem szólt nekem? – Próbált visszaemlékezni, mit hallott felőle, ha hallott egyáltalán valamit. – A nagyanyja még mindig a városban él, ugye? Az apja pedig pár éve meghalt.

– Igen, így van – mondta Dena aggódó tekintettel. – Toby nyitott egy *Judy's Hand Pie* nevű piteboltot a Koszorú téren, de nem egy üzlete van, hanem egy csomó, és mint kiderült, maga a cég Seattle-ben székel.

– Micsoda?

Reggie hangja elég éles volt ahhoz, hogy Belle felkapja a fejét, és ellenőrizze, nem fenyegeti-e őket veszély. Mivel nem talált semmi fenyegetőt, visszafeküdt.

– Seattle-ben dolgozik?

Dena megrázta a fejét.

– Többnyire itt van. Azt hiszem, néhány hetente átmegy oda, de itt él a nagyanyjával fent a Fényfűzér parknál.

A város jómódúbb része, gondolta Reggie szórakozottan.

– Honnan tudsz róla ennyi mindent?

A nővére mély levegőt vett.

– A nyolcéves fia, Harrison az osztályomba jár.

– Micsoda? – Reggie felállt az ágyról, és csípőre tette a kezét. – Toby fia egy éve az osztályodba jár, és neked eszedbe sem jutott, hogy megemlítsd nekem?

Dena kelleetlenül fészkelődött.

– Rémesen hangzik, tudom. De akkortájt jöttek, amikor Jake elhagyott, és te a romjaidban hevertél, és emiatt nem igazán tudtam, el merjem-e mondani, és ha igen, hogyan.

Reggie egy darabig hallgatott.

– Szóval nő – állapította meg végül leverten.

– Nem. Nincs felesége. Harrison nem beszél az anyjáról, én meg nem kérdezem. Toby jár minden szülői értekezletre és rendezvényre. Jó apa. Nagyon szereti a gyerekét.

Toby visszatért, és van egy fia? Reggie egyszerűen nem tudta elhinni. De legalább a visszaemlékezés élete első barátjára a megfelelő perspektívába helyezte ezt az egész Jake-históriát.

– Húha! – mondta, és visszatért az ágyhoz. – Nem tudom, mit gondoljak erről.

– Legalább nem Jake az, aki visszatért.

Reggie felnevetett.

– Nekem is pont ez jutott eszembe.

– Toby igazán nagyszerű fickó – kezdte Dena.

Reggie feltartotta mindkét kezét.

– Hagyd abba, de most rögtön! Eszedbe se jusson összehozni valakivel, akivel kamaszkoromban jártam.

Mást akart mondani, de Dena elsápadt, és mintha kicsit megingott volna a széken.

– Mi a baj? – kérdezte hirtelen nyugtalanul a húga. – Jól vagy?

Dena megrázta a fejét, és érzékelhetően lelassította a légzését.

– Adj egy percet... Csak a hányinger. Remélhetőleg elmúlik.

– Ott van egy kuka – mondta Reggie segítőkészen.

Dena megpróbálkozott egy mosollyal.

– Köszönöm. Nagyon figyelmes vagy.

– Igyekszik az ember.

Dena néhány másodpercig még szuszogott, aztán felsóhajtott.

– Oké, már jobban vagyok.

Reggie hosszan tanulmányozta, mintha hinné is, nem is, hogy igazat mond.

– Gyorsan jött.

– Valóban. Sosem tudhatom, mikor tör rám, úgyhogy nem unalmas az életem.

– Különben minden rendben? Úgy értem, a terhességgel meg mindennel?

Dena vágott egy grimaszt.

– Ha a kérdésed lényege az, hogy meggondoltam-e magam, akkor a válaszom nem. De elismerem, hogy a terhesség nehezebb, mint számítottam rá. Azt hittem, tökéletes tervvel álltam elő.

– Gondolom, ismered a mondást: ember tervez, isten végez...

– Mindig azt hittem, isten örülni fog a terveimnek. Merthogy így kevesebb dolga lesz.

Reggie nevetett.

– Hát igen, ez jogos. Miben segíthetek?

– Nincs sok tennivaló, amíg várandós vagyok. De nagyra értékelem, hogy elvállaltad a játékonysági projekt irányítását anya helyett. Ha nem egyeztél volna bele, akkor nekem kellett volna...

– Szent szar! – Reggie felpattant. – Azt mondtad, Toby fia a te osztályodba jár. Vele kell együtt dolgoznom?

Dena megköszöri a torkát.

– Ami azt illeti, nem csak velem. Toby az egyik szülő, aki, tudod, besegít...

Nem! – gondolta Reggie határozottan. Erről szó sem lehet!

– Azt várod tőlem, hogy napi szinten együttműködjek Tobyval az elkövetkező három hétben?

– Miért ne? Szerinted ő csak egy srác, akivel régen együtt jártál.

– Ne fordítsd ellenem a saját szavaimat, kérlek!

Dena elvigyorodott.

– Pedig nagyon vicces, nekem elhíheted. – A mosolya elhalványult, ahogy behízeglőn folytatta: – Ugyan már, sapkákat és sálakat fogsz készíteni rászoruló gyerekeknek! Olyan gyerekeknek, akik nem kapnak eleget enni, és fáznak.

– Ne próbálj meg büntudatot ébreszteni bennem.

Reggie kivett néhány pulóvert a bőröndből, és átment a szekrényhez, ahol egy polcra tette őket. Amikor visszafordult a nővérehez, elgondolkodva így szólt:

– Tudod mit? Megpróbálom. Szerintem menni fog. Miért is ne működhetnék együtt Tobyval? Elvégre azóta mindketten felnőttünk. Alig emlékszem rá, hogy néz ki.

Dena gonoszul felnevetett.

– Fel fogod ismerni, ebben biztos vagyok. És csak hogy tudd: jól néz ki.

– Karácsonyfák – mondta Micah Ruiz, miközben a fenyőkkel borított dombokat bámulta. Több száz... Vagyis nem – javította ki magát. – Több ezer. Sőt talán több tízezer.